

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ

-1-

κανός ή κρήτη γνώση τῆς μοναξιᾶς ποθ σημαδέβει, θρηνο κιλάνε,
ποθ σημαδέβει, αλλά έτσι γίνεται ότι αποδύουμε τον τόπο των παιδών,
Ι ή λαζαλά συν παρόπλιτα μαζεύει παταπέριο στο χωροχώρι μου.
Μεντελέα δεν κανούν ζευγελάκια σιδράτη ή λαζαλά, ποθ κινετέρεια
Κανός το παιδέ, ποθ σημαδεύεται ήταν την πρώτη γνώση τῆς μοναξιᾶς,
δι καλρές η ή μαντοτοχή οδός κάνοντας συντριβώμεια την καρδιά μου
καν άσφαλτο φλογί λέσσει γιατί πάντα τονδρόμους, τονδρόμους μου, σε
καν γέρω μου πρωτόνον, πατέρανον θα μ' ένοψέσσονε να γηγετώ ίδει άνα
αλιμουριές αλι ποιδές δεν γνωρίστηκα στο γένος αλι τα δύο
θα γυρίζω γιαρεβοντάς σε παντού, σε λοιπεδεμάνια τουλά, στά κομματά-
κια έκεινουν τούν καθρέγτη, στέλις σκατα-
λπιάνες πατέλε-

νά μηδεν τό περιστο ου, τήν καρέλα μου, γηρεδοντας,
καὶ θε μιλί μονάρια τοῦτη τῇ γλώσσᾳ, πού ήταν κάποτε δίκη μας,
πού ήταν κάποτε τό μόνο δικῆ μας πόδις εἶχε δικαιεῖνεται
μέσα στοὺς ἐκποιούς τῶν νεκρῶν
χραμβάτων τῶν νεκρῶν
εἰδούσων,
ὅπερι οὐ νήχεται μας ήταν δικά ἐπεισόδια τῇ οὔρᾳ.
τὰς μεγάλας νήστες τῷ πάντα πολλαπλασιασθεντοις περιπλανήσασθαι.

ποιητές συνέχειαν την εργασία πριν — κατό καιρό ;
οἱ παραπάνω σύνθετοι τελείωσις, οἱ ἀρχαὶ κατεύθυνσι, οἱ ἀδεστά
πους νόμι μετρήθησαν τοῖς πατέρεσσι, η λειτουργία, τοῦ ταυτόκροτοῦ προφητοῦ,
τές σειρηναῖς του δίαιτεψεις, τ' ἀστερικά του πτερύγιατα,
πους νόμι μετρήθησαν τοῖς πατέρεσσι μου, τελλαστρένη, την ἀνερβιβλεπτή τροχιδ
τῆς ἵπουσιδας σου,

Μετάπειστος αἱ θύμοι, τὴν πατεῖσθαι νόσον, καὶ σὸν οἰδηπέλλοι διε-
πρεπεῖστο τὸ χρόνος, στεγανὸν, πολιορκημένο ἐπεὶ τὸ φέρο μὲ τὸ χέλια
πατεῖσθαι τὸ τάπων, πρόσωπο-

οἱ φασεῖσαν πρωτεῖσ τὸν ἀνίτανον κοτάσουν κάθε βράδυ στέλλειν πεντέμησον
οἱ σεληνίης λεπτατούν κάθε βράδυ τῇ σπουδῇ-
οἱ κοιμομένοι κάθε βράδυ ἀνεξιχνίστοι νεκροί-
οι οὐδὲ, πάντοι, κοῦ εἶναι τὰ χειρά σους ἢ ταῦτα σου τοὺς
οὐντέκουν κι ἔπεισ τὰ τοιχώματα;"Εἴ θε χαρίζεις τὸ σποτόδιτ

Письмо мэра

ՀԱՅՈՎՈՐ ԿԱՏԵՐԱ

-1-

առաջիկ և առ հետ իւր ուրիշ և մյուս ուրիշ առ առ

շնորհած ընդ ուժու պահ ու առ առ առ առ առ առ առ առ
առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ

մասսան են, մյօս ամսաբառ և մյօս ու շնորհած պահ և
առ առ շնորհած ու առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ

առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ

շնորհած ու առ
առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ
առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ

առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ

առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ
առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ

առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ առ
առ
առ առ

առ
առ առ

առ
առ առ

առ
առ
առ առ

պահած են առ

Εκδός ή πρότη γνώση τῆς μονοδιᾶς ποθ σημαδέβει, ἔφεβο κιελας,

Γενέ, οι λύτραι της φύσης εντονότερο ποτε πατέ.

ἡ δύνασις σου καρδιάτικε μαχαλί κατωδρυφό στο χωροχρόνο μου.

Ἄνοιξε διδού παντού ζετρελλαμένα στήματα ή δύσχημα, ποθ ἐκεδρεύειν

ναδ με καταβροχθσει,

δ πληγαμένος χρόνος σπαγγαράς μ' ὄντωσινα τινάγματα,

ἡ μελλοθάνατη έμπι έγνω

καλ γέρω μου παντού, καταμεστί, καταστήνα, στο δέος, στην καρδιά μου,

αίρεστρες οι τροχιές ἵπτη την δύναστια στο δέοντο κι ἀπό το δέοντο

τὸν τέλον προβάλλει, από τη γένει στην τάση, στο διαστόλη κι ἀπό,

την πολιτική της πολιτική, με στρατικῆ στην ἄλλο δέοντο.

την πολιτική της πολιτική, με προσεδού, από πατέ,

καὶ οὖν πραγματεύομαι

καὶ κι θανή μου, π' ἀγαποῦστες, μαχαρισκν.

Θάνατον ούρων μές στην ἀγρενία τα μαλλιά μου, π' ἀγαποῦστες,

τὸ δέρμα μου πλούσιαν ἀπελπισμένα

κι δουν κι ἄν φέζω, δέ σε βρέσω πιδ.

Τετράμυνα καμάτεια σκοτιδιού πίλου ἀπ' τα Κέδραντο θάνατον,

τη Βασιλοσηνη προδοσίην, πρόσοστα, μαχαλί στην καρδιά.

Το πληγαμένον φύς μετά της θάνατος, οι θρυψοι ονειρηποτοι, οι ἀνάστες,

ἡ δέρμας νόσημα θασα, η πολιορκία, η ἀπουσία, το τοιγρό του φρουρού.

Καὶ οὐδὲ μιλῶ μονάχο τοτη τη γλώσσα.

τόνον τούτον την πολιτική μου,

τὸς θαλασσας μετέ το ποτέ, τοδέ λένε οι ἄλλοι,

κοιτάντας με μέ το μοναδικό μάτι του τούρστα Εβιλιστα,

ζητάντας μου να τόνες μαλάσια ταδ θάνατος,

κοιτάντας οι ἄλλοι, της δάσκαλικης θάτετος, ποθ σε σόραλιστες ἀπό

την πολιτική παντού η πρόσοστα,

παντεοντας τα τίνκις, τ' δεροπλάνα, το φέρο, το βήμα του φρουρού,

της φύσης δέσμα, ποθ σε σόραλιστες η πρόσοστα ήτη παντού,

της φύσης δέσμα, τα συντρίμμα της καρδιᾶς μου,

της φύσης δέσμα, της φύσης της πηνοβέτας,

της φύσης δέσμα, της φύσης της πηνοβέτας, πρόσοστα

της φύσης δέσμα, της φύσης της πηνοβέτας, πρόσοστα

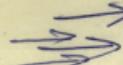
της φύσης μου κατέ την ποτε γένησην του

της φύσης μου κατέ την ποτε γένησην του

Chapter 37

Γιατί κι εσένα θέ σ' έχω χάσει στον αινούδηνο χωρίδιόν,
δώμας κι ερένα,
δώμας καὶ τὸν ἄγρανα,
ποὺς φέταν "οὐδοκολος ὥλλαδ ὀραιοῖς"
κι ήρθε νέ γένεις ουτούδηνο σταψιδι.

Χωρίς έσένα, πώς;

Σάν τήν πράτη μονοβέλι, πούς ή γνώση της χαράζει γιαδ πάντα το παΐδι,
το σώμα μου θέ ωταλυθεῖ, τά κινταρά μου ένα πρᾶς ένα θ' ἀποσυνδεθοῦν,

κάνων οὲ τούτο τὸ κρεβάτι τοῦ Προκρόντη, τὸν καρδί,
το σώμα μου, ἡλικιώντα, μὲν ἐκραγεῖ,
γράφοντες τ' ὅνομά σου σ' ὅλους τοὺς οδρανούς,
τά κινταρά μου, ένα πρᾶς έναφ, θέ κινηθούν νά μπολιάσουν τοὺς δινθράπους
μέ την ἡρικά τῆς δέσνης, μέ το μαρή κακνό τοῦ δειλινοῦ πίσιν ἐπ' τὰ
οἰδερα.

Θέ στελώ τά δύνειρά μου νέφταράδουν τό νοικοκυρεμένο θένο τους,
θέ στελώ τό φέρι νά φωιδούσι στές δινθρόπες καρδίες τους
κι σταράδει ή διδλ. ηλος γιαδ καταμέτρηση
"δρακέτευσε", θέ πούν οι ἄλλοι καρεζηγώντας τό θάνατό μου.

Καὶ μόνο έσσ θέ ζέρεις,
μόνο έσσ θέ θυμάσαι τέ χέρια μου,
τό δοιλδ παρόπον τοῦ σικαλιστοῦ έχω μπέ τη φιλακή,
τές κραυγές τῶν κατιδῶν πάνω στήν ταράτσα,
τῆν διδόγνωση τοῦ κινέτικου κορτεράτου,
τέ διληνικά αίνηγματα-τέ ή' αύτό πούς άνεβαίνει μέ τά-πόδια καὶ
τό κιντεράδουν μέ κουβέρτα...

 μόνο έσσ θέ ζέρεις,
πώς, πού χάθηκε τό κορμό μου,
τέ ξηλνες ή φωνή μου, τέ ή ἀγρινια μου,
τέ ήδους έχει δ φέρις κι ή διδόγνωση τέ προσωπα

« Βεβ μου καὶ τέ νά γένηκαν τοῦ κινούν οι ἀντρειωμένοι?»

Νονάρα έσθιε οδός ζέρετς.

III

* Έγκιν όν μιλῶ τοῦτη τῇ γλώσσᾳ.

* Τούτου παραπομπά, οὐ γράπτει καθ' Ερυθραῖς επιμορφωθεῖσα, τοῦ πάντας
μέντης αὐτὸς οὐ μὲν πολλῆς

* οὐδὲ οὐδέποτε. * Καὶ οὐδέποτε. * Καὶ οὐδέποτε.

* Καὶ οὐδέποτε. * Καὶ οὐδέποτε. * Καὶ οὐδέποτε.

* Καὶ οὐδέποτε. * Καὶ οὐδέποτε. * Καὶ οὐδέποτε.

II

* Αντίστοιχον τῷ "πολεμεῖ τῇ δοκεῖται σὺ" μὲν τὴν δροσία μου
Μακριδί, πολὺ μακριδί, ἀκούγεται δὲ Καζαντανιάς περγαλαΐδ
Τριζή, πολὺ φτερά, λάμπουν τὰ γάτα - Ίσας οὐ διαβίνεται,
τὰ γάτα ποδὸς ἔκλεψαν, τῆς πολετείας ποδὸς μᾶς ἔκλεψαν,
καὶ διθύρησιν τὸ τελευταῖο λιθογεγμόν καὶ τὸ βουνόν γύρω δικά μας.

Μακριδί, πολὺ μακριδί, διδρυγχεις πρέπει νόν διδρυγχεις.

Δέ νόν μπορῶ ν' ἐρουγκραστὸν τὸ γέλιο σου, ζανόδ,
πλέον ἀπὸ τούς λεκιασμένους τοῦ χιούς.

Επούλω τοῦ τοπικούριον μού
Ξέποντε, ποδὸς δια δια μαθευτοῦνε,
ποδὸς οὐ' ἀναλιμένει καλὺ τὸ πατημένο κέντρο τῆς μνήμης
— πέρα παντοῦς: "Η κατόδεσι μονί, νά σφιμπαν τέ εἶτα στήν κατόδεσιμουν"
ποδὸς οὐ διανέρθουν τὰ γράμματα, Ίσας,
κάπιστα ποδὸς ἄνοιχτον οἱ πρότες τὴν τάραν, τῶν σεπτιῶν, τῶν συ-
λιούμενων πατά, μούδε μαρτυρισμός τὸ λαππά, τῶν νόρμων,
νόν λογαριάσσουμε τούς νεκροφες μας, νό μοιραστοῦμε τὰ κατνούρα μας
παπούριδα διο τὸ διανοικτὸν τὸ παντό τὸ μαντίλι τραγοδόδια,
κάπιστα: Λευκός τούς πολὺ νοιστέ.

οὐ μάρτιες καὶ έσθ
τά διεδιοτα: γαρδα διεδιοτα-
οὐ διαμηδεῖς καλὶ τὸ διεδιοτα μο
έσθι αὖτα με διαστόντα διεδιοτα τὸ θεοῦ σου,
μακριδί, πολὺ μακριδί, πολὺ μακριδί τρόπους τοῦ πόδιου
ίσας ή Καζαντανιάς περγαλαΐδας οὐ μὲν διεργάνει,
οὐδὲ εἰσαὶ τὸν κόσμο μέ τὰς λέματας τοῦ πετριλού γέλου τῆς
μακριδί παλάτηρες ποδὸς προτίθεται τὰ πατέσια,
παραμετρίων τὸν ούρω μὲ τὰς λέματας τῆς περγαλαΐδας,
τοτε ἔγιν οὐδὲ διεδιοτα με διαστόντα με πολὺ παντόντα,
τρενταζοντας τὸν πόδιο μὲ τὸ πάπιλον ποτε, τὸν διεδιοτα.

III

Ταῦτα δέ τοι πάντες γοῦν τὸ ιδέα τοῦ ἀληθινοῦ τοῦ κόσμου,

οἱ χρόνοις παραμυθωδῶται. Τὰ χρόνια ποῦ ἔρχονται παραμορφωθεῖσαν, τοῦ κόσμου,
ποὺ τοῦτο μεταβολὴν εἰς γενετικὸν μετανομάσει τοῦ μίκτου πού,

Ξέρεις ποῦ θέ μετρεῖς;

Ἐγώ δὲ φύρος. Ἐγώ δὲ οὐντοτός.

Ἐγώ δὲ μηνική, δινήσκεται.

Ἐγώ δὲ θύμηση τῆς ρυφεράδας τοῦ χεροῦ σου.

Ἐγώ δὲ καπηδές τῆς γαλακτεύνης μας ὑπῆς.

Θὰ ποιορίη τὸ "κοίτασε τῇ δούλειᾳ σου" μέ την ἀγνοία μου

Θὰ δραμματίζει τὸν ἄνον τοὺς μ' ἀπειλέοντας, φρικιαστικά πεγγαλικά

Ιστάσεις ἐκτίστητες οὐ πλεύσουν στοὺς ἀδιέξορους διαβάτες,

ἄπουν γ' ἀρχίσουν νέοι σφαδάζουν

ἄπουν γ' ἀρχίσουν νάναρχιούντας.

Μέτρησαν τοῦτο τὸν πόνον, μέ την θάλη δύνη

Μέτρησαν τοῦτο τὸν πόνον νέοι μετρήσαντας, μέτρησαντας, μέτρησαντας,

μέ τούς τους τῇ θάλην τοι καὶ τῇ λαζανωτῇ λοι.

Οὐαὶ, θερῷ, οἱ μόνοι ποῦ Ιὼν καταλέπουν θάνατον τὰ παιδιά,

πλούσια οὐκ' τὴν κληρονομίαν μας

πρότινη φορά τὰ παιδιά

πωλητὴ στῇ μηνική, σιληνὸς σὲ μᾶς,

οὐδὲ εἰαβάσιον Ιὼν ~~έγκαρπα~~ τ' ἀλλεις μηνύματα τῶν προτελευταίνων

ναυαγίου,

διορθώσαντας τέλ λόθη, σθίνοντας τέλ φέματα,

δινοματίζοντας αιωτά, χωρὶς ρομαντικούς, τὰ παιδιά,

χωρὶς ἀναγραμματισμούς ἡλικίας,

σημαδεμένα ἄντε τὴν ὀστεοκή τῇ γυνώῃ τῆς μονοθεᾶς τῆς δύναμης

ποῦ σὲ μᾶς ἔργησε τόσο πολὺ νερθεῖ.

Εἰ δέ τίπα σὲ γυρεύεις ἀπελπιζείναι

στὸ πελάρια κύματα τῆς ἀγ. θνητικῆς μου

καὶ δέ τίπα κάθε ποῦ ἀναστάνει βραβεῖς τ' ὅνοιά σου,

ὅταν δέ ἀρχίσω νέοι γυρεύεις στοὺς σποτελνούς ἔρμους τοῦ κόσμου

μέ μόνο μετροῦται φεγγαλέπεται εἰς νέον δόπηγον,

τυφλώνοντας τὸν κόσμο μέ τες λάμψεις τοῦ τρελλοῦ γέλιου τῆς

καλδύριας ποῦ κρατούσεις τὰ κλεινέα,

κονταρινοντας τὸν κόσμο μέ τοὺς ἥπους τῆς ταρδίστως,

μέ τες κραυγής αἴσιῶν ποῦ βασανίστηκαν με αἴσιῶν ποῦ βασανίσουν,

τραντάζοντας τὸν κόσμο μέ την κλίσιν τοῦτη τοῦ θανάτου,

16

Ἴωνς ἵστις θέλεις βρεῖ τὸ δρόμο στὸ δίκη σου τὸ λαβθρώνθι
Ἴωνς ἕστις τόπος ὃς στέκεσαι, περήφανος δεντρός, στὸ σταυροδρόμι τοῦ καθημου,
μ' ὅλους τοὺς ποταμούς νὰ γεννῶν μυστικά στέλλεις πάσις, σου, ^{λαζαρί}
Ἴωνς τόπε τὸ παιδίσιο σου, μαζί μ' ὅλα τὰ παιδίσια, ^{πατέρα σου}
νὰ προλάμψουν τὸν καιτιδιό μαζί τῇ αυτῇ - μισθό σταυροῦ πρέπει ^{τούτο}, λαζας

Καὶ πει ἐξ θύγης μένει τοῖς πόστοις ἀπὸ μένα,
οὗτος ἡ ιδήθη ποστός εἶπε νῦν γέννημα
οὗτος τὸ μῆτηρ μου στὸ χέρι σου
οὗτος τὸ πει δικαίος μου, ἢ γάπατος μου.

Le sacrifice gratuit, l'absence, la cigarette du garde.
Et je ne parlerai que de ça.

Comment elle change cette fille, dirent les autres,
Comme l'enfant, marqué par la première expérience de la solitude,
le temps et l'attente feront mon cœur voler en éclats
et j'aurai perdu pour toujours les chemins, mes chaînes, quand on me laissera
sortir d'ici.
Je te chercherai en errant partout, aux paysages nivels, aux fragments de tou
partout je chercherai ton visage, mon cœur,
en errant, dans le monde et du désespoir.
et je ne parlerai que cette langue qui était jadis la nôtre,
qui était jadis la seule chose restée notre
entre les ombres des couleurs mortes des images mortes,
lorsque nos mûts n'étaient que des incidents de
la grande nuit qui commença depuis - combien de temps?

(3 vers)

Comment compter le temps là-dedans, ses intermittences lunatiques, ses bonds
cosmiques, comment mesurer ma route refractée, l'orbite imprévisible de ton absence,
dans cet implacable navire d'espace,
au centre de cette ville qui était jadis la mienne, mais que l'enfant pour toujours,
cette ville, maintenant proie de tanks, qui la dominent...

L'abîme a sept portes, l'abîme est impénétrable, l'abîme est assiégé dedans et
dehors par la peur aux mille visages,
les cris des incurables s'apaisent tous les soirs à cinq heures et demie,
les avertisseurs sacquent tous les soirs le silence,
les gens endormis sont tous les soirs des morts énigmatiques
et tous les soirs, toujours, où sont tes mains? Ta voix est où?
Les parois tiendront-ils contre ce soir aussi? Peut-être les ténèbres vont-elles
assaillir?

Comment compter?
Comment la première expérience de la solitude qui marque l'enfant-adolescent déjà -
un couteau culminant, ton absence, se cloue au centre de mon espace-temps;
la laideur, aux aguets, a ouvert de partout des bouches affolées afin de m'en-
gloutir

le temps blessé frêtille
la moribonde c'est moi
et autour de moi, partout, dans l'espace, sur ma peau,
voilà les orbites sanglantes: par l'innocence au meurtre, par là au record, à la
complainte et par là au meurtre pro-

Chanter pour toi? soi à soi
Même ma voix que tu aimais est poignardée.
Mes cheveux que tu aimais sont devenus des algues des cieux dans l'insomnie,
mes mains des tentacules désespérés:
déjà je ne te trouve nulle part.

Et Voici:
des carrés de ténèbres derrière les grilles de la prison,
la Grécité trahie, la Grécité-trahison, la Grécité poignard au cœur,
la lumière morbide après dix heures du soir, les bruits inexplicables, les souffles

la sacrifice gratuit, le siège, l'absence, la cigarette du garde.

Moi je ne parlerai que cette langue-ci. ~~SHERRI~~

jeune

"Comme elle a changé cette ~~ville~~", dirent les autres,
ils me regarderont avec leur œil unique de touristes-cyclopes,
ils me demanderont de leur parler de héros,
ils dormiront, les autres, pendant les nuits dédaliennes,
quand la trahison hurlera de partout,
son bruit couvrant les bruits des tanks, des avions, de la peur, de la marche du
je te chercherai en errant partout, aux paysages nivélés, aux fragments ~~garde~~^{sortir d'ici}
oh! ces nuits futures, sans toi, quand la trahison hurlera de partout,
quand les éclats de mon cœur hurleront,
dispersés comme les enfants de Zinovia, par les bouts du monde et du désespoir.
Les nuits, sans toi, nulle part que qui était jadis la nôtre,
il était jadis la seule chose restée notre

Car je t'aurai perdu, toi aussi, dans les ténèbres mobiles, ^(3 vers)
comme j'ai perdu moi-même, comme j'ai perdu la lutte:
la lutte qui serait "difficile mais belle", en de ~~jeups~~

venue ici pour devenir un raisin pourri.

et compter le temps là-dedans, ses intermittences lunatiques, ses bonds
Sans toi, comment? ^{cosmiques,}

comme mesurer sa route refractée, l'orbite imprévisible de ton absence,

comme la première solitude, dont l'expérience marque l'enfant pour toujours,
mon corps va se déembrasser, mes cellules, une à une, vont se détacher,
sur ce lit de Procruste, le temps, ^{les brûlures, qui la dominent...}

mon corps, tâche solaire, va sauter
afin d'écrire ton nom sur ~~tous~~ les cieux du monde, l'hôte est assiégé dedans et
mes cellules, une à une vont démarre^{re} par la peur aux mille visages,
afin de vacciner les gens avec l'âge de douleur, à cinq heures et demie,
avec la fumée couleur mauve des crêpuscules derrière les grilles.

les gens endormis sont tous les soirs des morts énigmatiques

J'expédirai ~~les~~ mes rêves brouiller leur sommeil ménager,
j'expédierai la haine niché dans leurs ~~regards~~ insoucions ténèbres vont-elles
et lorsque la gardienne fera le mesurage, ^{coeurs} assaillir?

"elle a évasé", dirent les autres,

- ma mort, un malentendu.

Comme la première expérience de la solitude qui marque l'enfant-adolescent déjà -

Il n'y aura que toi à savoir, se cloua au centre de mon espace-temps;
il n'y aura que toi à rappeler mes mains, des bouches affolées afin de s'en-
la plainte vague du chien dehors de la prison, ^{gloutir}
les cris des copains sur la terrasse,
le désespoir du portrait chinois,
les énigmes grecques "qu'est-ce qui mente à pied et que l'on fait descendre dans

les orbites englouties par l'innocence ou mourre, une couverture", à la
complainte et par là au mourre pre-
chain.

il n'y aura que toi à savoir
oh, pourquoi mon corps est perdu,

où se diffusa ma voix, où mon insomnie,

que sont les échos de la peur et ~~mais~~ les visages du désespoir nascus,

"Bon Dieu, que sont devenus les vaillants de ce monde?"

Il n'y aura que toi à savoir.

Moi je parlerai cette langue, ^{les grilles de la prison,}

la grise trahie, la grise-trahison, la grise-poignard au cœur,

la lumière morbide après dix heures du soir, les bruits inexpliqués, les, les ^{en}

II

Loin, très loin, en peinturendrā la vie, tu existes.

À haut, très haut, peut-être brillent les lumières,

des lumières volées de notre citée volée

et les lueurs du dernier coucher de soleil et des montagnes, autour, encore
à nous.

Loin très loin, tu existes. Il faut que tu existes.

Il me paraît entendre ton rire blond derrière les murs tâchés.

Un jour, lorsque tout sera connu,

lorsque la mémoire figée fondra de nouveau,

- pour le moment, partout: " ma déposition, ne pas oublier les détails de ma déposition"-

lorsque les couleurs, peut-être, reviendront-elles

et que les portes des tombes, des maisons, des prisons, des lois seront ouvertes
le jour où nous compterons nos morts, où nous partagerons nos chansons nouvelles,

ce jour-là

tu apprendras le reste toi aussi

toi qui, loin, très loin, es la vie,

qui, loin, seras la vie;

ce jour-là

moi je n'existerai plus.

επιτίθεται στην αρχή της παραγωγής της γέννησης της ζωής στην πλανήτη.

*metakre ut eap fust II . metakre ut tñlof sñrit sñlof
sñdoar strim naf eritkrieß hñndl erit naf eritkrieß flaxaq en II*

— both in women, patients, and men, who are now
— called "nonsmokers".

κανα λοτ εῖσει εἰ περιβαλλόμενα εἰ
εἰν αἱ αἱ τοῖς πολεύοντος πολεύοντος

anique literature's et Tom

III

Le temps est altéré.

Les ans futurs sont altérés.

Tu sais où me trouver.

Moi, la peur, Moi, la mort.

Moi, la mémoire infrivoisable. /PP

Moi, le souvenir de la tendresse de ta main.

Moi, le chagrin de notre vie ratée.

J'assiégerai leur "ça ne me regarde pas, moi" à l'aide de mon angoisse, je broierai leur conseil à l'aide de feux d'artifice indécents, terrifiants, des fumillades inoubliables tomberont sur les passants indifférents; jusqu'à ce qu'ils se missent à se débattre, à se demander.

Moi, ils ne pourront plus me tuer.

Mais je pense que les seuls à comprendre seront les enfants, peut-être, enrichis de notre héritage, pour la première fois, les enfants durs envers la mémoire, durs envers nous, liront peut-être à temps les messages maladroits des avant-derniers naufragés, corrigeront les fautes, rayeront les mensonges, appelleront les choses correctement, sans romantisme, sans des anagrammes d'âge, les enfants, foudroyés par le savoir de la force de la solitude - que nous avons acquis si tard.

Si maintenant je te cherche désespérément entre les vagues immenses de mon insomnie

Si maintenant à chaque haleine je t'évoque, lorsque je me mettrai à errer aux chemins obscurs du monde, n'ayant qu'une poignée de pierres de lune pour me guider, lorsque je me mettrai à aveugler les gens avec les lueurs du rire fou de la religieuse-gardienne,

à assourdir les gens avec les échos de la terrasse, avec les cris des torturés et ceux des tortueurs, à secouer les gens avec cette langue de mort,

peut-être toi auras-tu trouvé l'issue de ton labyrinthe, peut-être, en ce temps-là, seras-tu un arbre fier au carrefour du monde, et tous les fleuves du monde s'écouleront mystiquement vers tes racines, peut-être tes enfants, avec tous les enfants du monde, attraperont-ils le temps et la vie, juste au moment avant le chaos.

Rien ne sera resté de moi
ni le remord que j'étais à devenir
ni mon toucher sur ta main
ni la chose la plus mienne, ma langue,
mais je serai dilatée dans tous les fleuves du monde,
j'aurai écrit ton nom sur toutes les neiges de précipices
j'aurai traversé les ténèbres jusqu'à l'autre côté
et alors mon corps, mort mais intact de nouveau,
s'appaisera, peut-être,
entouré de ton souvenir et de la vie ensOLEILLÉE.

XXX

In a state of siege!Averof Women's Prison

I

As a child is scarred by his first knowledge of loneliness
time and expectation are going to make rubble of my heart
I shall have lost the roads for ever
which were my roads as if they let me out of here.

I will go everywhere, look for you everywhere, in the flattened
places in the fragments of that mirror in the wasted glances,
to find the-fragments-of-that your face again, my heart again,
searching
and shall speak only in this language which was once ours
which was once all we had, it had been left for us
among the shadows of the dead
colours, the dead
images
when our nights were only episodes in the great night
which began how long ago?

How can I measure time here, the intermissions of
moons, leaping of stars,
how can I measure my bruised journey, the unforeseen
train-rails of your absence,
this
in the implacable ship of distances
in the heart of the city which was my city once
where the tanks are in control now.

Chaos sevenfold, ~~in~~ tight, inwardly
and outwardly besieged by terror with
a thousand faces,

and I will speak only in this language

the shouting of the incurables dies down every night at five thirty

the sirens stoned the silence every night

every night the doped untraceable dead

and again, and always, where are your hands? Your voice is where? ~~where is your voices?~~

~~Will the walls hold tonight? Or will the darkness swallow them?~~

~~How can I measure?~~

~~As the first knowledge of loneliness scars the grown boy~~

your absence is a knife nailed into my space-time

the horror opens maddened mouths everywhere in ambush to overwhelm me

wounded time quivers and jerks unnaturally

I am the point of death

and around me everywhere dead centre in the breast, in chaos, in my heart,

the bloodied railway from innocence to murder

from murder to fury, to the lament and

from there to the next murder.

Shall I sing to you?

But even my voice that you loved has been knifed

Seaweed drifting in sleeplessness my ~~checks~~ hair that you loved,

my hands despairing tentacles

and wherever I grope I fail to find you.

Square fragments of darkness behind the bars.

Common Greece betrayed, treachery, knife in the heart,

the ~~morbid~~ light after ten, the unexplained disturbances,

the breathing spaces,

the meaningless sacrifice, the siege, the absence, the

guard's cigarette.

And I will speak only in this language
"How that girl has altered", they will say,
staring with the one cyclopic eye of the ~~the~~ tourist,
asking me to talk ~~about~~ heroes,
sleeping through those labyrinthine nights when betrayal is screaming everywhere
covering the tanks, the planes, the terror, the step of the guard,
the nights without you when betrayal is screaming everywhere
when the rubble of ~~your~~ ^{my} heart is screaming,
the rubble like the children of Zenobia, from the ends of the earth
and of desperation.

The nights without you, anywhere.

You too, I shall have lost you too in ^{this} disturbed darkness
and lost myself
and lost the battle
which would have been "hard but beautiful"
but was going to turn out as rotten grapes.

How, without you?

Like the first loneliness that marks a child for ever
my body will dissolve, every ~~cell~~ separate
on the Pyocrustean bed of time,
my body will break out a solar stain
writing your name on all the ~~the~~ heavens,
every cell of ~~mine~~ inoculate humanity
with the coming of age of suffering and the dark blue smoke of
evening behind the bars.

I will send my dreams to disturb their rented sleep
I will send terror to rest in their unsuspecting hearts
and when the official comes for ^{her} check
the others will say 'she has escaped.'
misunderstanding my death
and only you will know
only you will remember my hands,
the obliterating clamour of the dog outside the prison,
~~screaming~~
the boys shouting ⁱⁿ the terrace,
the desperation of the Chinese Portrait
the Greek riddle: What goes up on two feet and they carry
it down in a blanket?

And only you will know
when my body was lost ^{vigilance}
what became of my voice and sleeplessness,
what are the noises of terror, faces of desperation

"Good God what has become of the brave men of the world?"

Only you will know.

I will speak this language.

.....

.....

.....

yourself before you start off around the house. It's
about midmorning when we leave or noon time.
about 12:30. We have breakfast and then take
a nap. I always take mine at 12:30 because we
drive for about two hours.

Afternoon would not be comfortable and
you would have to sit up all day. You'd have to
travel about 10 miles to get to the nearest town and
there's no place to sleep.

Afternoon would be good time to go to the
post office to mail your letters. You could
also go to the post office to mail your
postcards. You could also go to the post office
to buy stamps. You could also go to the post office
to buy a newspaper.

"Please note the time you will be coming back from the beach."

"about 12:30 after 4:00 P.M."

"Arrived about 12:30 P.M."

E T A T D E S I E G E

I

Comme l'enfant, marqué par la première expérience de la solitude,
le temps et l'attente feront mon cœur voler en éclats
et j'aurai perdu pour toujours les chemins, mes chemins, quand on me laissera
sortir d'ici.

Je te chercherai en errant partout, aux paysages nivelle, aux fragments de tout
partout je chercherai ton visage, mon cœur,
en errant,
et je ne parlerai que cette langue qui était jadis la nôtre,
qui était jadis la seule chose restée nôtre
entre les ombres des couleurs sorties des images sortes,
lorsque nos nuits n'étaient que des incidents de
la grande nuit qui commença depuis - combien de temps?

Comment compter le temps là-dedans, ses interraittances lunatiques, ses bonds
comiques,
comment mesurer sa route refractée, l'orbite imprévisible de ton absence,
dans cet implacable navire d'espace,
au centre de cette ville qui était jadis la mienne,
cette ville, maintenant proie de tanks, qui la dominent...

L'abîme a sept portes, l'abîme est impénétrable, l'abîme est assiégé dedans et
dehors par la peur aux mille visages,
les cris des incurables s'apaisent tous les soirs à cinq heures et demie,
les avertisseurs saccagent tous les soirs le silence,
les gens endormis sont tous les soirs des morts énigmatiques
et tous les soirs, toujours, où sont tes mains? Ta voix est où?
Les parois tiendront-ils contre ce soir aussi? Peut-être les ténèbres vont-elles
ressaillir?

Comment compter?

Comme la première expérience de la solitude qui marque l'enfant-adolescent déjà -
un couteau culminant, ton absence, se cloua au centre de mon espace-temps!
la laideur, aux aguets, a ouvert de partout des bouches affilées afin de m'en-
gloutir!

le temps blessé trétille

la moribonde c'est moi
et autour de moi, partout, dans l'espace, sur ma peau,
voilà les orbites sanglantes: par l'innocence au meurtre, par là au record, à la
complainte et par là au meurtre pro-
chain.

Chanter pour toi?

Même ma voix que tu aimais est poignardée.

Mes cheveux que tu aimais sont devenus des algues des cieux dans l'insomnie,
mes mains des tentacules désespérés:

déjà je ne te trouve nulle part.

Et Voici:

des carrés de ténèbres derrière les grilles de la prison,
la Grécité trahie, la Grécité-trahison, la Grécité poignard au cœur,
la lumière morbide après dix heures du soir, les bruits inexplicables, les goulf.
ries.

the first time, and the first time, I have seen a man who has been so successful in his business, and has had such a large amount of money, and has not been able to get along without a woman.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

He is a good man, and he is a good husband, and he is a good father, and he is a good son, and he is a good brother, and he is a good friend, and he is a good neighbor, and he is a good citizen, and he is a good man.

le sacrifice gratuit, le siège, l'absence, la cigarette du garde.
Moi je ne parlerai que cette langue-ci.

j'eux
"Comme elle a changé cette fille^e dirent les autres,
ils me regarderont avec leur œil unique de touristes-cyclope,
ils me demanderont de leur parler de héros,
ils dormiront, les autres, pendant les nuits dédaliennes,
quand la trahison hurlera de partout,
son bruit couvrant les bruits des tanks, des avions, de la peur, de la marche du
garde;

oh! ces nuits futures, sans toi, quand la trahison hurlera de partout,
quand les éclats de mon cœur hurleroient,
dispersés come les enfants de Zinovis, par les bous du monde et du désespoir.
Les nuits, sans toi, nullepart.

Car je t'aurai perdu, toi aussi, dans les ténèbres mobiles,
comme j'ai perdu moi-même, comme j'ai perdu la lutte:
la lutte qui serait "difficile mais belle",
venue ici pour devenir un raisin pourri.

Sans toi, comment?

Comme la première solitude, dont l'expérience marque l'enfant pour toujours,
mon corps va se désemerger, mes cellules, une à une, vont se détacher,
sur ce lit de Procruste, le temps,
mon corps, tâche solaire, va sauter
afin d'écrire ton nom sur tous les cieux du monde,
mes cellules, une à une vont désemerger
afin de vacciner les gens avec l'âge de douleur,
avec la fumée couleur mauve des crépuscules derrière les grilles.

~~J'expédierai~~ mes rêves brouiller leur sommeil nénager,
j'expédierai la haine nichée dans leurs ~~coeurs~~ insouponnées
et lorsque la gardienne fera le serrage, ~~coeurs~~
"elle a évasé", dirent les autres,
- ma mort, un malentendu.

Il n'y aura que toi à savoir;
il n'y aura que toi à rappeler: mes mains,
la plainte vague du chien dehors de la prison,
les cris des copains sur la terrasse,
le désespoir du portrait chinois,
les énigmes grecques—"qu'est-ce qui monte à pied et que l'on fait descendre dans
une couverture"—

il n'y aura que toi à savoir
oh, pourquoi son corps est perdu,
où se diffuse ma voix, où mon insomnie,
que sont les échos de la peur et ~~qui~~ les visages du désespoir
"Bon Dieu, que sont deviens les vaillants de ce monde!"

Il n'y aura que toi à savoir.

Moi je parlerai cette langue.

and the other side of the question is, whether the present condition of the country is such that it can be expected to be of any service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

It is evident that the present condition of the country is such that it can be expected to be of no service to us.

II

Loin, très loin, on peut entendre la vie, tu existes.
À haut, très haut, peut-être brillent les lumières,
des lumières volées de notre cité volée
et les lueurs du dernier coucher de soleil et des montagnes, autour, encore
à nous.

Loin très loin, tu existes. Il faut que tu existes.
Il me paraît entendre ton rire blond derrière les murs tachés.

Un jour, lorsque tout sera connu,
lorsque la mémoire figée fondra de nouveau,
- pour le moment, partout: " ma déposition, ne pas oublier les détails de ma
déposition"-
lorsque les couleurs, peut-être, reviendront-elles
et que les portes des tombes, des maisons, des prisons, des lois seront ouvertes.
Le jour où nous compterons nos morts, où nous partagerons nos chansons nouvelles,

ce jour-là
tu apprendras le reste toi aussi
toi qui, loin, très loin, es la vie,
qui, loin, seras la vie;

ce jour-là
moi je n'existerai plus.

III

Le temps est altéré.

Les ans futurs sont altérés.

Tu sais où ne trouver.

Moi, la peur, Moi, la mort.

Moi, la mémoire inséparable. /PP

Moi, le souvenir de la tendresse de ta main.

Moi, le chagrin de notre vie ratée.

J'assiégerai leur "ça ne me regarde pas, moi" à l'aide de mon angoisse,
je broierai leur conseil à l'aide de feux d'artifice indécents, terrifiants,
des familiades inoubliables tomberont sur les passants indifférents;
jusqu'à ce qu'ils se missent à se débattre, à se demander.

Moi, ils ne pourront plus se tuer.

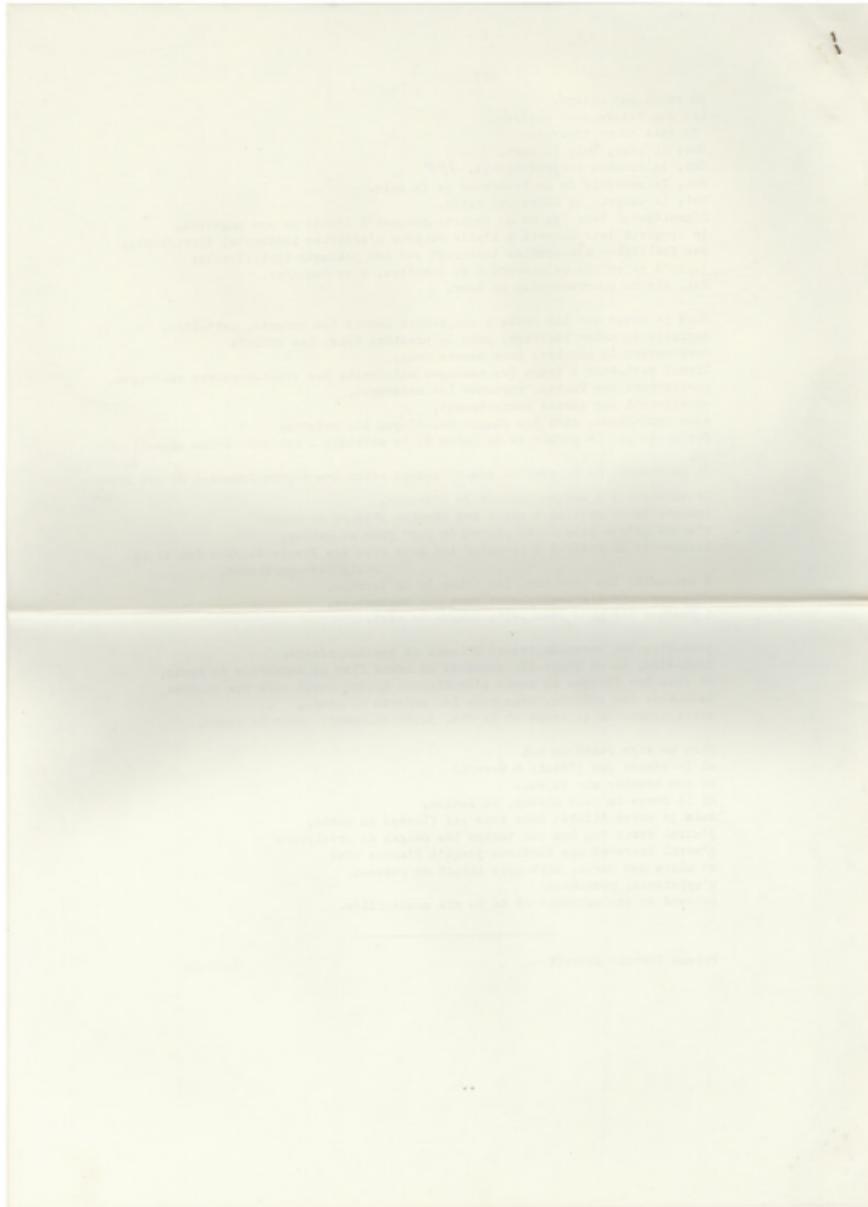
~~(S)~~ Mais je pense que les seuls à comprendre seront les enfants, peut-être,
enrichis de notre héritage, pour la première fois, les enfants
durs envers la mémoire, durs envers nous,
liront peut-être à temps les messages maladroits des avant-derniers naufragés,
corrigeront les fautes, rayeront les mensonges,
appelleront les choses correctement,
sans romantisme, sans des anagrammes d'âge, les enfants,
foudroyés par le savoir de la force de la solitude - que nous avons acquéri si tard.

~~(S)~~ Si maintenant je te cherche désespérément entre les vagues immenses de mon insomnie
Si maintenant à chaque haleine je t'évoque,
lorsque je me mettrai à errer aux chemins obscurs du monde,
n'ayant qu'une poignée de pierres de lune pour me guider,
lorsque je me mettrai à aveugler les gens avec les lueurs du rire fou de la religieuse-gardienne,

à assourdir les gens avec les échos de la terrasse,
avec les cris des torturés et ceux des tortureurs,
à secouer les gens avec cette langue de mort,

peut-être toi auras-tu trouvé l'issue de ton labyrinthe,
peut-être, en ce temps-là, seras-tu un arbre fier au carrefour du monde,
et tous les fleuves du monde s'écouleront mystiquement vers tes racines,
peut-être tes enfants, avec tous les enfants du monde,
attraperont-ils le temps et la vie, juste au moment avant le chaos.

Rien ne sera resté de moi
ni le record que j'étais à devenir
ni mon toucher sur ta main
ni la chose la plus même, ma langue,
mais je serai dilatée dans tous les fleuves du monde,
j'aurai écrit ton nom sur toutes les neiges de précipices
j'aurai traversé les ténèbres jusqu'à l'autre côté
et alors mon corps, mort mais intact de nouveau,
s'appaisera, peut-être,
entouré de ton souvenir et de la vie ensOLEillée.

In a state of siege

Averof Women's Prison

I

As a child is scarred by his first knowledge of loneliness
time and expectation are going to make rubble of my heart

I shall have lost the roads for ever

which were my roads as if they let me out of here.

¶ I will go everywhere, look for you everywhere, in the flattened
places in the fragments of that mirror in the wasted glances,
to find ~~the-fragments-of-that~~ your face again, my heart again,
¶ searching

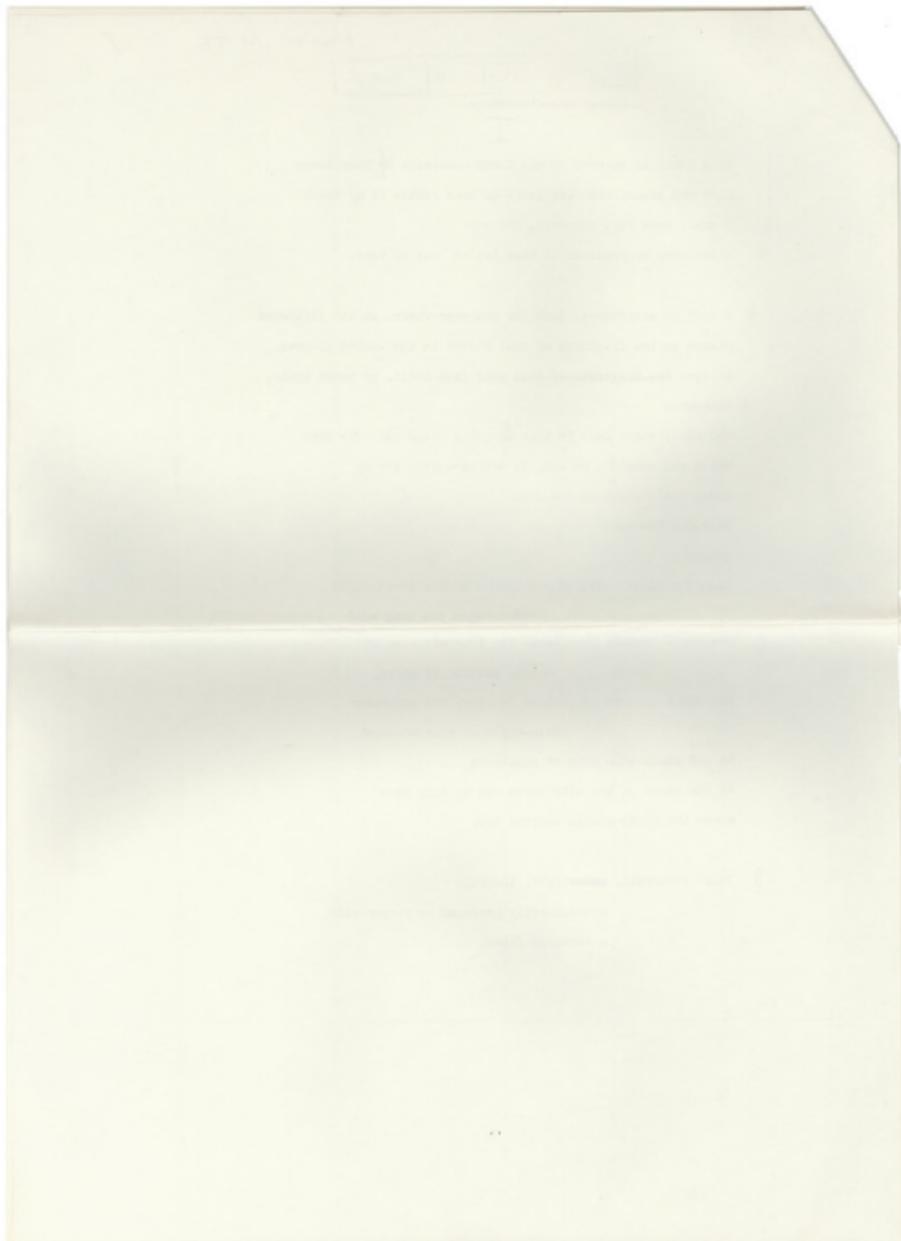
and shall speak only in this ~~language~~ which was once ours
which was once all we had, it had been left for us
among the shadows of the dead
colours, the dead
images

when our nights were only episodes in the great night
which began how long ago?

¶ How can I measure time here, the intermissions of
moons, leaping of stars.

how can I measure my bruised journey, the unforeseen
this train-rails of your absence,
in ~~the~~ implacable ship of distances
in the heart of the city which was my city once
where the tanks are in control now.

¶ Chaos sevenfold, ~~one~~ tight, inwardly
and outwardly besieged by terror with
a thousand faces.

the shouting of the incurables dies down every night at five thirty

the sirens stuns the silence every night

every night the doped untraceable dead

and again, and always, where are your hands? *Your voice is where?* *where are your voices?*

Will the walls hold tonight? Or will the darkness swallow them?

How can I measure?

As the first knowledge of loneliness scars the grown boy

your absence is a knife nailed into my space-time

the horror opens maddened mouths everywhere in ambush to overwhelm me

wounded time quivers and jerks unnaturally

I am the point of death

and around me everywhere dead centre in the breast, in chaos, in my heart,

the bloodied railway from innocence to murder

from murder to fury, to the lament and

from there to the next murder.

Shall I sing to you?

But even my voice that you loved has been knifed

Seaweed drifting in sleeplessness my *hair* *cheeks* that you loved,

my hands despairing tentacles

and wherever I *grasp* I fail to find you.

Square fragments of darkness behind the bars.

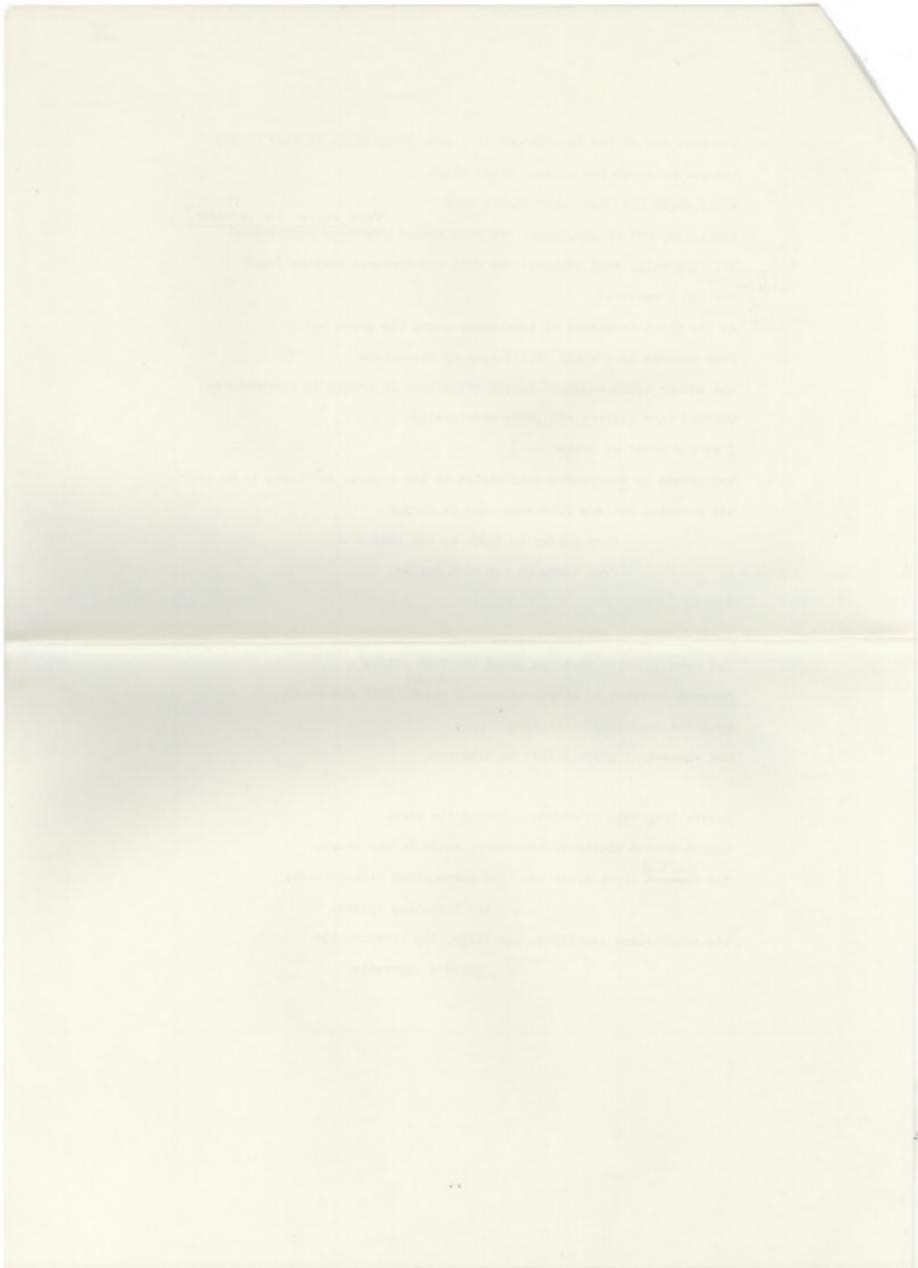
Common Greece betrayed, treachery, knife in the heart,

the *marcid* light after ten, the unexplained disturbances,

the breathing spaces,

the meaningless sacrifice, the siege, the absence, the

guard's cigarette.

And I will speak only in this language
"How that girl has altered", they will say,
staring with the one cyclopic eye of the ~~the~~ tourist,
asking me to talk ~~about~~ heroes,
sleeping through those labyrinthine nights when betrayal is screaming everywhere
covering the tanks, the planes, the terror, the step of the guard,
the nights without you when betrayal is screaming everywhere
^{as} when the rubble of ~~your~~ heart is screaming,
the rubble like the children of Zembla, from the ends of the earth
and of desperation.

The nights without you, anywhere.

You too, I shall have lost you too in ~~this~~ disturbed darkness
and lost myself
and lost the battle
which would have been "hard but beautiful"
but was going to turn out as rotten grapes.

Now, without you?

Like the first loneliness that marks a child for ever
my body will dissolve, every ~~cell~~ separate
on the Pocustean bed of time,
my body will break out a solar stain
writing your name on all the ~~the~~ heavens,
every cell of mine inoculate humanity
with the coming of age of suffering and the dark blue smoke of
evening behind the bars.

I will send my dreams to disturb their rented sleep
I will send terror to rest in their unsuspecting hearts
and when the official comes for ~~the~~ ^{her} check
the others will say 'she has escaped.'
misunderstanding my death
and only you will know
only you will remember my hands,
the obliterating clamour of the dog outside the prison,
^{scratching} the boys ~~shouting~~ in the terrace,
the desperation of the Chinese Portrait
the Greek riddle: what goes up on two feet and they carry
it down in a blanket?

And only you will know
when my body was lost ^{vigilance}
what became of my voice and sleeplessness,
what are the noises of terror, faces of desperation

"Good God what has become of the brave men of the world?"

Only you will know.

I will speak this language.

----000----

1860. I have written you before about a
woman who has been writing me letters.

She is a widow, and she writes me letters

about her son, and she wants me to write to

him, and I have written him a letter, and he

told me to write to you, so I am writing to

you now, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to

her son, and I hope you will be kind to